

פניני תורה

פרשת השבוע: נח הפטרה: השמים כסאי (ישעיה סו)
נערך בס"ד ובזכות הרבים ע"י הרב משה דייך נ"י

זמני כניסת ויציאת השבת

פרשת נח

4:28 : כניסת השבת

5:28 : צאת השבת

6:04 : רבינו תם

א' חשון תשפ"ה

מאמר בפרשה

פרשת נח היא השניה בפרשיות התורה. בפרשת בראשית למדנו על בריאת העולם לצורך האדם שהוא בחיר הבריאה, ובסוף פרשת בראשית מספרת התורה ש"הבני אדם" לא היו נזר הבריאה, אלא השחיתו וקלקלו את הבריאה כולה, כמאמר הכתוב כאן בפרשה "כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ" וברש"י אפילו חיות ועופות.

"הבני אדם" מעלו בתפקידם ובמקום להרים את הבריאה, הרי השחיתו אותה וקלקלו אותה לגמרי. רש"י מבאר את הפסוק בפרשה "ואני הנני מביא את המבול" - הנני מוכן להסכים עם אותם שזרזוני ואמרו לפני כבר (תהלים ח) "מה אנוש כי תזכרנו". ע"כ. והדבר מפליא הרי הקב"ה השאיר את נח ואת בניו בתיבה, ואילו המלאכים טענו שלא לברוא כלל אדם. ואם כך איך אומר רש"י שהקב"ה מסכים עימם.

מבואר בדברי המפרשים שיש הבדל גדול בין הכח שניתן לאדם הראשון ולדורותיו, מאשר הכח שנשאר אצל נח ובניו. כשבא הקב"ה את האדם הוא נתן בו כח עצום למשוך אחריו את כל הבריאה כולה, ואפילו אם ירצה להרשיע יש בכוח בחירתו להשפיע גם על כל הבריאה כולה מבלי שום גבולות. ואכן לזה המלאכים לא רצו להסכים, איך אפשר לתת לאדם כוח רב עוצמה, מבלי שיהיה לאדם כח כנגד. ואכן הבני אדם השחיתו דרכם וקלקלו גם את הבריאה כולה.

והנה בצאת נח מהתיבה אמר לו הקב"ה "את קשתי נתתי בענן" בספר "ישועות מלכו" מבאר שהקב"ה לקח מהאדם במקצת את כוח הבחירה, שלא יהיה בכוחו להשפיע על העולם כולו לקלקלו עד כדי השחיתה. כלומר כוח הבחירה נשאר באדם, אבל אין מעשיו יכולים להשפיע על כללות הבריאה כולה. ולכן בדור הפלגה כאשר חשבו לבנות עיר ומגדל, נאמר "ויפץ ה' אותם משם ויחדלו לבנות העיר" כבר לא נתן להם שליטה מוחלטת שיוכלו לעשות קלקול בכל העולם.

אולם למרות כל זאת כאשר עם ישראל קיבלו את התורה נתן לנו שוב הקב"ה את הכח הגדול לשלוט בכל העולם על ידי התורה. אבל כאן הכוח נתון רק ביד הצדיקים שהם עוסקים בתורה כראוי ומקיימים את המצוות כפי רצון הבורא, להם נתן הקב"ה את הכוח להשפיע ולקבוע שינויים בסדרי העולם, כפי מה שנראה להם לצורך הענין שהם צריכים אותו. וכפי שמצינו (חולין ז ע"א) ברבי פנחס בן יאיר שאמר לנהר גינאי חלוק לי מימך, ולבסוף עשה כדבריו ועבר ר' פנחס בן יאיר ביבשה בתוך עומק הנהר. וכן מצינו עוד דברים על ר' חנינה בן דוסא, ועוד גדולים. ושורש ענין זה מבואר בגמ' (מועד קטן טז) על הפסוק "צדיק מושל יראת אלקים" אני מושל באדם, מי מושל בי? צדיק. שאני גוזר גזרה והוא מבטלה.

ובזה מתבארים דברי חז"ל שבשעה שעלה משה למרום אמרו מלאכי השרת להקב"ה "תנה הודך על השמים" כלומר שמלאכי השרת לא רצו לתת שוב את הכוח בידי בני אדם שישפיעו מעשיהם על העולם. ונצחם משה כשלקח את התורה שניתנה לבני אדם. ולכן לכל אדם יש את היכולת להשפיע טוב בבריאה כמאמרם עשה מצוה אחת הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות.

זהירות מגזל הגוי

סיפר הגה"צ רבי שלמה בלוך זצ"ל מעשה ששמע מפי רבו מרן החפץ חיים זצ"ל בוילנא התגורר יהודי עשיר יום יום היה נכנס אצלו עני אחד ששכנה בתוכו נשמה מגולגלת היה אותי עני מטריד ומציק מאד לעשיר הזה עד שהחליט להביאו לפני רבנו חיים מוולוז'ין זצ"ל. בבואם לפני רבי חיים זצ"ל פנה רבי חיים לגלגול שהסתתר בתוך העני וביקשו שיאמר לו מי הוא ומה חטאו שנענש עליו שאין לו מנוחה. השיב הגלגול אני הייתי מורה פרטי בבית אביו של העשיר הניצב לפנינו, פעם עשה אביו עסק מסחרי עם גוי אחד ורימה אותו בסכום של עשרת אלפי רובל כסף, ואני המורה בביתו חתמתי על שטר העסקה. ומאחר והייתי מסייע לגזול את הגוי לכן אין לי מנוחה בעולם האמת ונתגלגלה נשמתו לשכון באדם זה, והכרחתו אותו שיציק לעשיר זה בנו של הרמאי הנ"ל עד שיפרע את סך העשרת אלפים שגזל אביו מאותו גוי וזה יהיה תיקונו. אותו עשיר ששמע עתה במי ומה המדובר וכי אותו גלגול הוא המורה פרטי ששכרו אביו, התחיל לצעוק על הגלגול הרי אני הכרתיך היטב ומה אתה מבלבל את המוח, ונתפס בזה שכל

חטאיך הוא בכך שעזרת לאבי לעשוק גוי, הרי אני יודע שעברת עבירות חמורות ומכוערות ביותר, ומה אתה תולה שכל חטאך מסתכם בזאת שסייעת לגזול גוי? השיב הדיבוק נכון הדבר הייתי פושע גדול בימי חיי, אך זה אינך יודע כי בסוף ימי חזרתי בתשובה שלימה עזבתי דרכי הרעים ועסקתי בלימוד התורה לשמה מדי יום ביומו במשך ארבע שעות חוק ולא יעבור, והנה כשעליתי לפני בית דין של מעלה עיינו בדיני ונוכחתי שנתקבלה תשובתי, אך דא עקא מה שהייתי מסייע לעשוק את הגוי דבר זה לא עלה בדעתי לתקן, אי לזאת אין לי מנוחה וחזרה נשמתי להתגלגל בעולם הזה עד שאתקן עוון הגזל. סיים החפץ חיים את הסיפור חוץ ממוסר השכל שבסיפור זה שעל עוון הגזל אין כפרה עד ששיבו הגזילה לבעליה הרי נלמד מכאן יסוד בעבודת ה' כל החפץ תיקון אמיתי על פשעיו הגדולים ילמד תורה לשמה. (הובא בסדרת תיקון המידות מאיר עיני ישראל ח"ב עמו' 305)

יהודי המתגורר בחוץ לארץ גילה להפתעתו שהבנק טעה וזיכה את חשבונו בסכום של ששים אלף דולר, הלך היהודי לשאול בעצת מורה הוראה כדת מה לעשות במקרה זה, האם חייב הוא להחזיר את הכסף לבנק ולהודיע להם על טעותם. ענה לו המורה הוראה שעל פי דין הוא פטור מלהודיעם מכיון שהוא לא עשה כלום להונותם ורק הם מעצמם טעו. אך הוסיף ואמר לו אמנם על פי הדין אינך חייב להחזיר אך הנה נא ידעתי שאתה מצטער זה כמה שנים לזכות לזרע של קיימא, ותדמה בנפשך אם יבואו ויגידו לך שהגיע לעולם הזה צדיק ופועל ישועות אשר מבטיח לכל באי שערו כל מיני ישועות ונתקיימו, בטח היית מוציא כל סכום כדי להגיע אליו ולקבל ממנו ברכה לילדים חיים וקיימים. והנה יש לך פה הבטחה מבעל הבאר הגולה זצ"ל שכתב (יו"ד סימן שמח ס"ק ה) רבים אשר קידשו ה' והחזירו טעויות הגוים בדבר חשוב גדלו והעשירו והצליחו והניחו יתרם לעולליהם'. שהוא נותן הבטחה לזכות בבנים חיים וקיימים, ואם תתחזק בנפשך ותחזיר את הכסף הרי שזה יכול לסייע בדרך להוושע בזרע של קיימא ובכל מילי דמיטב. הלך האיש מיד והודיע להנהלת הבנק על טעותם וקידש שם שמים ברבים ויהללו את ה' כל אפסי ארץ. ועוד בטרם עברה השנה זכה האיש לחגוג בהוולד לו זרעא חיא וקיימא. (ילקוט איש מרעהו)

שח הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א רבה של רמת אלחנן את הדברים דלהלן הגיע אלי יהודי מחוץ לארץ שהתוודה בקול נכאים על ששמע בקול עצתה הלא טובה של רעייתו המדובר בבעל בית חרושת המייצר שקיות ניילון ומשווק אותם בחבילה של מאה שקיות. אשתו של היצרן פיתתה אותו באומרה הרי הלקוחות אינם נוהגים לספור את השקיות ולראות אם יש בהן כמות מדוייקת של מאה שקיות, מה יקרה אם תשווק בכל חבילה רק תשעים וחמש שקיות. בתחילה דחה האיש את דברי רעייתו אך זו המשכיכה והמשיכה בנסינונותיה לפתותו שיגזול את הבאים עימו בקשרי מסחר, עד שלא עמד לו הכח נגדה והחל להפחית את מספר השקיות בכל חבילה ממאה לתשעים, כיון שמצוה גוררת מצוה לא עבר זמן קצר והנה הפעם גיסו מפתה אותו לשווק רק שמונים וחמש שקיות. כך עברו כמה שנים ואיש לא תפס אותו בקלקלתו. בתקופה האחרונה כך סיפר החל העניו להציק לו שהרי גזל גוי אסור ובאתי לשאול את הרב כיצד לשוב בתשובה שלימה. הרב אמר לו שיש דיון הלכתי סבוך בסוגייה האם צריך להחזיר את גזל הגוי ובינתיים הציע לו לעלות לגאון אחד שליט"א שיורה לו מה לעשות. עצתו של הגאון היונה שאם עד היום שיווק שמונים וחמש שקיות הרי מעתה יוסיף חמש עשרה שקיות דהיינו שימכור מאה וחמש עשרה שקיות בכל חבילה ובכך יוכל לכפר על מה שעשה. היהודי קיבל את הדבר על עצמו למרות שמן הסתם היה לו קשה לעשות זאת ולמרות שיתכן שלגזל גוי אין דיו השבה. לא עבר זמן קצר ומיודענו חוזר שנית אל הרב ומספר לו שאחד הלקוחות החליט לספור את החבילה, ומצא בה מאה וחמש עשרה שקיות, כיון שבאמריקה מערבים את התקשורת בכל נושא, פנה הלקוח עם הסיפור לכלי התקשורת, ואלה עשו מזה מטעמים בהציגם את הסיפור כחדשה מרעישה, כיון שלא האמינו שגם בתקופתנו יש סוחר המוכן לשווק יותר ממה שמודפס על שקית המוצר. לא רק שזכיתי לקדש שם שמים ברבים כשהציבור האמריקני ראה את צדקתו וישרותו של סוחר יהודי, אלא שלאחר הפרסום הוצף בית החרושת שלי בהזמנות כה מרובות, עד שאין לי אפשרות להשתלט על הכמות. (ספר טובך יביעו פר' חוקת)

מדיני ראש חודש שחל בשבת

א. כשחל ראש חודש בשבת ישנם כמה הוספות. 1. מזכירין את ראש חודש בתפילה ובברכת המזון באמירת "יעלה ויבוא". 2. אחר תפילת שחרית אומרים הלל בדילוג. [למנהג הספרדים לא מברכים על ההלל, ומנהג האשכנזים לברך]. 3. מוציאין ב' ספרי תורה, ובספר הראשון קוראים בפרשת השבוע שבעה עולים. והמפטיר קורא בספר השני בפרשת פנחס ומתחילים "וביום השבת" עד סוף ענין ראש חודש. וההפטרה היא "השמים כסא". 4. תפילת מוסף היא משולבת מוסף של שבת וראש חודש. 'אתה יצרת'.

ב. אם שכח ולא אמר "יעלה יבוא" בתפילת שחרית או במנחה. יש בזה כמה חילוקים: 1. אם עדיין לא אמר "מודים" אף שחתם "המחזיר שכינתו לציון" אומר במקום "יעלה ויבוא" וממשיך "מודים". 2. אם נזכר אחר שאמר "מודים", [כל שעדיין לא סיים את התפילה] חוזר ל"רצה" ואומר "יעלה ויבוא" וממשיך כסדר, אבל אם עקר רגליו ונזכר שלא אמר "יעלה ויבוא" חוזר לתחילת העמידה. (ש"ע תכ"ב ס"א)

3. אם שכח לומר "יעלה ויבא" בשחרית ונזכר אחר שהתפלל מוסף, לא יחזור אחר תפלת מוסף, אלא יתפלל מנחה שתיים בשביל התשלומין. (בן איש חי ש"ב ויקרא יג)

ג. כל האמור רק בתפילת שחרית ומנחה, אבל בתפילת ערבית של ראש חודש, גם בלילה השני אם שכח ולא אמר בתפילת ערבית "יעלה ויבוא" אינו חוזר. לפי שאין מקדשין החודש בלילה. (שם)

ד. גם בברכת המזון מזכיר "יעלה ויבוא" ואומרו לפני בונה ירושלים, אחר "רצה והחליצנו". ואם שכח ולא אמרו וחתם "ברוך אתה ה' בונה ירושלים", אינו חוזר. מפני שאין חיוב של אכילת פת מדיני ראש חודש. אמנם אם עדיין לא התחיל הטוב והמטיב יאמר "ברוך שנתן ראשי חדשים לעמו ישראל לזכרון" בלי שם ומלכות. כך הוא דעת מר"ן ורמ"א וכן פסקו גדולי האחרונים הספרדים. (מר"ן ס' קפ"ח ס"ז, כה"ח ס"ק לא. ל) אמנם המשנה ברורה פוסק שיש לומר את הברכה בשם ומלכות. (ביאור הלכה).

ה. במוסף מתפללים תפילת מוסף שכוללים בברכה האמצעית את הראש חודש וגם את השבת. ואומרים "אתה יצרת" ואומר את "מוספי" ואם אמר "את מוסף" אינו חוזר. וחותם "ברוך אתה ה' מקדש השבת וישראל וראשי חודשים", לפי שבראש חודש יש בו תפילת מוסף גם בלי שבת. (ש"ע ס' תכה ס"ג). אם חתם במוסף "ברוך אתה ה' מקדש השבת", יצא, אף שלא חתם ישראל וראשי חודשים. (מ"ב ס"ק טו, כה"ח ס"ק כ"ח) ויש אומרים שה"ה להיפך אם חתם מקדש ישראל וראשי חודשים. ולא אמר השבת גם יצא, וא"צ לחזור וספק ברכות להקל. (כה"ח בס' תפ"ז בשם הכה"ג) וטוב שיכוון לצאת בחזרת השליח ציבור. כי אין אפשרות להתפלל מוסף נדבה.

ו. אם התפלל מוסף של שבת כרגיל. ואפילו אמר "יעלה ויבוא". לא יצא. וכן אם התפלל מוסף של ראש חודש בלבד. לא יצא וצריך לחזור ולהתפלל "אתה יצרת". (חז"ע חנוכה שיג')

ז. מצוה להרבות בסעודת ראש חודש, ואם חל בחול עושה בו מאכל יותר ממה שרגיל בחול, ואם חל בשבת עושה גם כן מאכל יותר ממה שרגיל בשבת. וכתב רב יעב"ץ ז"ל בסידור, אם חל ראש חודש בשבת, נכון להרבות בסעודה רביעית יותר ממנהגו, כדי להשלים בה חובת סעודת ראש חודש. (בא"ח)

פּרפּראות בפרשה

אלה תולדות נזו...

מה בא ללמדנו במילים 'אלה תולדות': בספר 'מושב זקנים' (לבעלי התוספות) מביאים שיש במסורת ארבע פעמים 'אלה תולדות' אחד כאן 'אלה תולדות נח', ובפרשת בראשית 'אלה תולדות השמים', ובהמשך הפרשה 'אלה תולדות שם', ואחרון 'אלה תולדות יעקב'. ומסביר שכוונת חז"ל ללמדנו שבכל פעם שכתוב 'אלה' בא לפסול את אלו שהיו לפניו. כשנאמר 'אלה תולדות השמים' פסל תוהו ובוהו, וכן כאן שנאמר 'אלה תולדות נח' פסל דורות שלפניו, ובהמשך הפרשה 'אלה תולדות שם' פסל את בני יפת ובני חם, ובהמשך הפרשיות שנאמר 'אלה תולדות יעקב' פסל עשו ואלפיז. ע"כ.

בספר 'מעשה הגדולים' מבאר באופן נוסף: כי ביאור מלת 'תולדות' רומזת על 'לידת נח ויסודו', וזאת כי נח היה בנו של 'למך' שהיה בנו של מתושלח הצדיק שהיה בן 'חנוך' הוא מלאך מט"ט, בן ירד עד שת בן אדם הראשון. ושם אשתו נעמה בת חנוך. ע"כ. נמצא שכל יחוסו של נח היה דור אחר דור שכולם היו צדיקים, וגם אשתו של נח היתה צדקת שהיתה בתו של 'חנוך'. וכן מבואר בספר 'הישר'.

[אולם ישנה דיעה אחרת בדברי חז"ל שאשתו של נח היתה בתו של 'למך' שהיה דור שביעי לקין, וכפי שמביא רש"י לעיל על הפסוק 'ואחות תובל קין נעמה' זו אשתו של נח. שנולדה מאשת למך השניה צילה. ולפי דיעה זו נשאר לקין זכר בעולם שהרי מאשת נח (נעמה) נולדו בני נח שמהם נבנה העולם].

כִּי מְלֵאָה הָאָרֶץ זָמַס מִפְּנֵיהֶם וְהִנְנִי מְשֻׁוֹיְתָם אֶת הָאָרֶץ:

תומרת עוון הגזל: רש"י מביא את דברי הגמ' בסנהדרין (קח) שמסבירה למרות שהיו בדור זה היו חטאים רבים, אבל הגזר דין נחתם רק בעוון הגזל. [ובלשון חז"ל לא נחתם גזר דינם אלא על הגזל].

המפרשים עומדים להסביר מדוע דוקא הגזל שהוא לכאורה עוון יחסית 'קל' הוא הכריע את הכף, והרי העוון של עריות חמור יותר, וכן רציחה עווננו גדול מאוד. ומדוע דוקא נתפסו על עוון הגזל. מסביר המגיד מדובנא בדרך משל: אם שופט ראה אדם שאכל בשר חזיר בראש חוצות, הלך והיה באף ובחימה ובקצף גדול, אין ספק שכעסו מצד מידת הדין המפעמת. בו אבל אם אותו שופט ילך ברחוב העיר ויראה בן בליעל החומס מעני מרוד את פרוסת לחמו היחידה ומניחו למות ברעב, אין ספק שיכהו גם כן השופט מכה רבה, אבל כעסו זה נובע ממידת הרחמים שנכמרו על העני המסכן, לא פחות משהוא כועס על ההשחתה שנגזלה. ומעתה בכל העבירות כולן מידת הדין מקטרגת עליהן במרום ומידת הרחמים מלמדת סניגוריא. אבל מי שגוזל ועושק לא רק מידת הדין מקטרגת עליו אלא גם מידת הרחמים המתעוררת על הנגזל, תובעת למצות כלפיו את הדין ובזה גזר דינו נחתם.

וַיִּשְׂאֵר אֶף נֹזֵן וְאִשֶּׁר אֶתּוֹ בְּתִבָּהּ:

מי עוד ניצל מהמבול: כתב בעל הטורים 'וישאר אך נח' - אין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות, לומר שאף עוג נשאר. 'אך נח'. בגימטריא 'עוג': ע"כ. וכך מבואר בגמ' נידה (דף סא ע"א) שר' יוחנן הסביר את הפסוק 'ויבוא הפליט' זה עוג שפלט מדור המבול. [ובגמ' זבחים (קיג ע"ב) מבואר שהוא עמד בצידי התיבה ונעשה להם נס שהמים שם היו צוננים ולכן לא נכוו מרתיחת מעיינות תהום].

ובפירוש הרא"ש על התורה כותב חידוש נוסף שהנה בגמ' שם (נידה סא) מבואר שעוג וסיחון היו אחים, וא"כ לפ"ז מדוע מציינים שעוג נשאר מדור המבול והרי סיחון היה אחיו, וא"כ גם הוא ניצל יחד עימו. ותירץ ב' תירוצים. א, כי הניצולים מן המבול ניצולו זוגות זוגות ועוג היה ניצול והציל אמו עמו והיתה מעוברת מסיחון. ב, שעוג בא על אמו לאחר המבול והוליד סיחון. ע"כ. והתוס' בנידה כתבו שגם סיחון עצמו ניצל מהמבול רק שהגמ' לא ראתה צורך לציין את זה כי התייחסו לעוג כי הוא בא לספר לאברהם את הבשורה. ובמהרש"א שם הביא דיעה נוספת ואלו דבריו: ושמעתי דאיתא במדרש שזה אחיה בר שמחזאי אביו של עוג בא בזנות על אשת חם בן נח קודם המבול והיתה הרה ממנו בבואה אל התיבה וילדה בתיבה את סיחון ומזה הטעם כשראה חם שאשתו כבר הרה שימש עמה בתיבה. ע"כ.

וַתֵּבֵא אֶלָיו הַיּוֹנָה לְעֵת עֶרְבַּ וְהָיָה עָלָה זֵית טָרֶף בְּפִיהָ..

הלימוד שלמדנו מהיונה: רש"י מביא את דברי חז"ל שדרשו (עירובין יח) 'בפיה' לשון מאמר, אמרה יהיו מזונותי מרורין כזית בידו של הקב"ה ולא מתוקין כדבש בידי בשר ודם. ע"כ. והסביר 'הכלי יקר' אין הפירוש שאמרה כך בפיה, כי היונה לא בעלת דברים היא מתמול שלשום. אלא שאנו מבינים ממה שהביאה למאכלה עלה זית מאכל מר מאד, וכי לא ידעה היונה שיש לה ארוחת תמיד על שלחנו של נח דבר יום ביומו? אלא ודאי שלכך בחרה במאכל מר זה לפי שהיה בידי שמים ולא בידי בשר ודם. ע"כ. במדרש (תנחומא) דורשים חז"ל אמר ר' יצחק אמר להם הקב"ה דוגמא שלך דומה ליונה, כיצד כשהיה נח בתבה כתיב שם וישלח את העורב ויצא ויצא ואח"כ שלח את היונה ותבא אליו היונה, אמר הקב"ה מה היונה הביאה אורה לעולם אף אתם שנמשלתם כיונה הביאו שמן זית והדליקו לפני את הנר שנאמר ואתה תצוה ויקחו אליך שמן: ע"כ.

הביא הגר"י זילברשטיין ששאל מור חמיו הגר"ש אלישיב זצ"ל מה היא האורה שהביאה היונה לעולם. והדברים שהשיב על כך הם הוראה לדורנו ולתקופת הגזרות שאנחנו עומדים בפתחה, לשם כך יש להמשיך ולצטט את דברי חז"ל שאמרו כך אמרה יונה לנח מוטב שיהיו מזונותיי מסורים כזית בידו של הקב"ה ולא מתוקין כדבש בידי בשר ודם. הצהרה זו שיצאה מפי היונה שנאמרה בפני נח ויושבי התיבה הייתה בבחינת 'אורה לעולם' שכן היו בדברים אלה מהפכה של ממש. התקוממות נגד מה שהיה מקובל עד אז בעולם, שלפני המבול שבו מלאה הארץ חמס ואילו עכשיו מצהירה היונה שהיא לא מעוניינת ליהנות עוד מידי בשר ודם, ואפילו לא מממון היתר ואפילו לא מידיו של איש צדיק תמים כנח, היא רוצה לקבל את מזונותיה היישר מידיו של הקב"ה, לא מאף אחד אחר.

מהפכה זו שחוללה היונה לימדה את הבריות שאין להם לפחד מכל מה שקשור למציאת מזונותיהם, אם עד המבול שררה בעולם השקפה של יאכל הלה וחדי כפי שמובא בש"ס בכמה מקומות, הרי שמאז שהוציאה היונה את דבריה מפיה באה אורה לעולם כדברי המדרש, ויש בכוחו של כל אחד ואחד להרגיש את ה"מוטב יהיו מזונותי מסורים כזית בידי של הקב"ה" ולדעת שאין לנו מה לחשוש משום דבר.